

Betænkning om Det Grønlandske Retsvæsen, november 2004

-Høringsvar fra DRF

DANSK RETSPOLITISK FORENING

Høringssvar til Justitsministeriet vedr. Betænkning om Det Grønlandske Retsvæsen (Betænkning nr. 1442/2004, afgivet af Den Grønlandske Retsvæsenkommission til Justitsministeriet og Det grønlandske hjemmestyre).

Ved brev af 11. november 2004 har Justitsministeriet udbedt sig en udtalelse fra Dansk Retspolitisk Forening (DRF) vedrørende ovennævnte betænkning. En arbejdsgruppe i DRF har udarbejdet nedenstående kommentarer (med "fed kursiv" skrift) til forskellige punkter, man har fundet væsentlige, men uden at foretage en udtømmende gennemgang af og kommentar til hele betænkningen

1. Generelt om betænkningen:

Som det fremgår af betænkningen, har denne været særdeles længe undervejs. Kommissionen er således nedsat den 2. marts 1994 og betænkningen afgivet i 2003 og udsendt i 2004. Dette lange forløb – der efter det oplyste bl.a. har beroet på oversættelsen af betænkningen til grønlandsk - må selvsagt beklages, ikke mindst fordi en række foranstaltninger har været sat i bero på betænkningens fremkomst.

Det må dog på den anden side fremhæves, at en række initiativer er iværksat under kommissionens arbejde og på foranledning af denne (en del af disse initiativer kommenteres nedenfor). Desuden har kommissionen udført et omfattende arbejde og foranlediget en række undersøgelser – tilsammen et imponerende arbejde. En del af det tilvejebragte materiale er fremlagt som bilag til betænkningen, medens der supplerende henvises til en række materialer, der ikke direkte indgår.

Hensynet til nærhed og lokal ekspertise (sproglig og kulturel) sættes i betænkningen overfor hensynet til faglig (professionel og juridisk) ekspertise. Disse hensyn har det indtil videre været vanskeligt at forene på tilfredsstillende måde, bl.a. på grund af manglen på grønlandske jurister.

DRF er af den opfattelse, at disse hensyn i fremtiden bør søges forenet i videst muligt omfang dels under anvendelse af den teknologiske udvikling, der muliggør hurtig kommunikation imellem lokal og professionel ekspertise både i Grønland og indenfor Rigsfællesskabet, dels igennem videre arbejde med forsøg med pragmatiske innovationer både på det sproglige område, på foranstaltningsområdet og fsv. angår uddannelse af retsvæsenets personale. Hvis de omfattende lovforslag Kommissionen har udarbejdet skal kunne håndhæves af det grønlandske retsvæsen, forudsætter det, at den lokale ekspertise får tilført en betydelig øget faglig ekspertise både igennem uddannelsesstilbud og konsulentbistand.

DRF vil desuden foreslå, at det overvejes, om der - udover oparbejdelse af faglig ekspertise i Grønland - også er behov for at styrke og videreføre den faglige ekspertise, som i forbindelse med Kommissionens arbejde er blevet tilvejebragt i Justitsministeriet, og på den måde bidrage til, at staten kan løse sine opgaver i forhold til Grønland hurtigere end det ofte er tilfældet i dag.

2. Blandt de gennemførte eller igangsatte initiativer, som DRF finder anledning til at fremhæve, bør nævnes:

Om sproget:

At væsentlige retlige dokumenter udfærdiges på både grønlandsk og dansk, med mindre man positivt ved, at borgeren er fuldt dobbeltsproget,

'Forsøg' med protokollering til retsbogen på det talte sprog

Udgivelse af en grønlandsk "terminologiliste" over kriminallov, retsplejelov mv.

Ansættelse af to tolke hos politimesteren.

I betragtning af sprogproblemernes væsentlighed i relation til retssikkerheden og menneskerettighederne må DRF anse disse foranstaltninger for betydningsfulde. Det anføres, at der er behov for ansættelse af yderligere 7 tolke, men det antydes også, at tolkebehovet er betydeligt større, og at der bør træffes yderligere foranstaltninger til at dække behovet.

Om domstole og retspleje:

Der er iværksat uddannelse for kredsdommere og bisiddere,

Bisiddere kan få telefonrådgivning fra et advokatkontor i Nuuk via en hotline-ordning

Bisiddere kan få mere omfattende rådgivning fra en advokat i alvorlige kriminalsager.

Der er indført forsøg med en egentlig uddannelse af kredsdommere og af bisiddere.

Det foreslås i den forbindelse, at der indføres en forsvarer-autorisationsordning for bisiddere, der har gennemgået den fornødne uddannelse – med tilhørende eksamen.

I betragtning af, at der fortsat forventes ansat ikke-jurister som kredsdommere er disse uddannelsesmæssige foranstaltninger overordentlig væsentlige og må forventes i de kommende år at kræve ikke ubetydelige investeringer.

Der foreslås i øvrigt indrettet en ordning med en "landsforsvarer" i offentligt eller privat regi, bl.a. til at forestå denne uddannelse (se nærmere herom nedenfor).

Der er iværksat forsøg med anvendelse af videokonferenceudstyr.

Denne anvendelse af moderne teknik til at overkomme de vanskeligheder, som Grønlands geografiske forhold frembyder, må anses for overordentlig væsentlig. Der knytter sig dog en række retssikkerhedsmæssige problemer til denne indskrænkning i bevisumiddelbarheden, som diskuteres grundigt i betænkningen, bl.a. på grundlag af et notat fra Det Danske Center for Menneskerettigheder. Kommissionen foreslår, at der primært kan være tale om anvendelse af sekundære afhøringer samt evt. anvendelse af videomødekonferencer ved grundlovsforhør (for at sikre overholdelse af 24-timers fristen). Der foreslås væsentligt mere restriktive regler for telefonafhøring mv. Der foreslås tilvejebragt særskilt hjemmel til anvendelse af "videomødekonferencer" både i civile og kriminelle sager.

Da videomøder kan være en væsentlig praktisk lettelse kan DRF tilslutte sig, at denne anvendelse udbygges med hensyntagen til de foreslåede kriterier om hensigtsmæssighed og forsvarlighed (s. 377-82). Det er vigtigt, at praksis følges nøje og løbende evalueres.

Om foranstaltningssystemet og kriminalforsorgen:

Lovmæssig hjemmel til, at grønlandske forvaringsdømte i Anstalten ved Herstedvester kan overføres/udstationeres til anstalt i Grønland med henblik på løsladelse i Grønland er tilvejebragt ved lov af 12. juni 1996.

Der er her tale om et første, beskedent skridt til at råde bod på en af de alvorligste pletter på det gældende sanktionssystem. DRF lægger megen vægt på, at dette første skridt følges op af tilvejebringelse af de fornødne bevillinger m.v. til at realisere planerne om etablering af fysiske muligheder for at beholde grønlandske forvaringsdømte i Grønland ved etablering af en særlig lukket anstalt eller afdeling i Nuuk (nærmere herom nedenfor).

Der er iværksat en undersøgelse af mulighederne for at etablere dom til samfundstjeneste om ny foranstaltning.

Dette må anses for et af de væsentligste skridt til at sikre, at det grønlandske sanktionssystem fortsat vil bevare nogle af de elementer af alternativer til egentlig frihedsstraf, som har kendetegnet den særlige ideologi og praksis i Grønland. I en situation, hvor der lægges op til ganske vidtgående skærpelser af sanktionssystemet, er det meget væsentligt, at sådanne sanktioner lovhjemles og udbygges i praksis.

Forsøg med en organiseret indsats for ofret (bl.a. indretning af "offervagt").

Dette forsøg et led i en række bestræbelser på at styrke ofrets stilling både i retsplejemæssig og velfærds-mæssig henseende (sammenfattet i et "idékatalog", s. 772 ff) og er anbefalelsesværdigt, både ud fra det direkte hensyn til ofret og ud fra ønsket om at opnå en opinionsmæssig accept af et humanitært reaktionssystem i forhold til gerningsmændene. Det fremgår andetsteds i betænkningen, at det iværksatte forsøg ikke har været en ubetinget succes, måske til dels af rent praktiske grunde, og derfor er ophørt. Der foreslås dog etableret lokale offervagter i tilknytning til det sociale system. DRF anser det for væsentligt, at der arbejdes videre på de foreslåede tiltag, der kan støtte ofrene.

Dette bør også kunne foregå ved, at der foretages seriøse forsøg med konfliktråd, som har vist sig som fremgangsrigge alternativer i Norge og Sverige, selvom det i Danmark ikke er gennemført efter intentionerne med ordningen. Der er på foranledning af kommissionen udarbejdet et principoplæg om konfliktråd, men dette oplæg har ikke vundet tilslutning hos kommissionen i en udformning, hvor det kunne være en egentligt alternativsanktion i stedet for en frihedsstraf.

Både offer-støtte og konfliktråd er imidlertid så væsentlige innovative foranstaltninger, at de må kunne ses som en mulighed der bør påkalde sig yderligere forsøgsordninger med al mulig støtte ud fra hensynet til at opbygge og fastholde alternativer til indespærring. Kommissionens begrundelse (s. 877-79) for ikke at anbefale konfliktråd som en alternativ sanktion (evt. med særligt henblik på unge lovovertrædere) er ikke særligt overbevisende. Kommissionen foreslår indførelse af et udenretligt mæglingsinstitut (man ønsker ikke kredsdommerne inddraget som mæglingsinstans) og går endog så vidt som til at foreslå samtaler mellem gerningsmand og offer efter domfældelsen. Dette er imidlertid et alt for beskedent tilløb til en egentlig fornyelse af sanktionssystemet. Det er påfaldende, at der her hersker den samme skepsis i kommissionen, som har præget justits-ministeriet og lovgivningsmagten i Danmark til trods for de gode erfaringer man har med konfliktråd i Sverige og Norge samt mange steder i udlandet.

Delvis udbygning af kriminalforsorgens tilsynsvirksomhed.

Dette må betragtes som en central byggesten i opbygningen af en effektiv og selvstændig grønlandsk kriminalforsorg. Der har efter det oplyste i den forgangne periode været investeret alt for lidt i opbygningen af den "fri" kriminalforsorg i Grønland og skal denne kunne fungere som et reelt alternativ til indespærring, er det uomgængeligt nødvendigt at der investeres rigelige ressourcer heri (herom nærmere nedenfor). Det er positivt, at en delvis udbygning er iværksat under kommissionens arbejde, men der er tale om et område, som har været så forsømt, at der bør ske en betydelig acceleration af indsatsen.

Forbedret uddannelse af anstaltsbetjente og af kommunefogeder og reserve(politi-) betjente. *Igen foranstaltninger, der er helt nødvendige for at hæve kvaliteten af det udførte arbejde – og derfor påkalder sig betydeligt øgede investeringer.*

Vedtagelsen af en lov om behandling af klager og kriminalsager vedrørende politiets personale i Grønland (politiklagenævnet), der er trådt i kraft pr. 1. januar 2000.

Den vedtagne lov er stort set identisk med det danske klagesystem, bortset fra, at statsadvokaten i den danske ordning er afløst af politimesteren i Grønland og Rigsadvokaten fungerer som klageinstans for dennes afgørelser.

Der udarbejdes årlige rapporter om klagenævnets arbejde til Rigsadvokaten.

I betragtning af den kritik, der er fremsat af den danske klageordning, er der god grund til at holde den grønlandske ordning under observation og følge den på samme måde, som en række andre nyskabelser ifølge betænkningen tænkes undersøgt fremover.

3. Bemærkninger til nogle af kommissionens forslag

Ved siden af de ovenfor omtalte forsøg og foranstaltninger, der allerede er iværksat/påbegyndt, giver en del af kommissionens øvrige forslag DRF anledning til nogle bemærkninger:

Om retsplejen:

Forslag om oprettelse af en stilling som landsforsvarer i offentlige eller privat regi :
Ifølge betænkningen er det primære formål med at oprette en ordning med en landsforsvarer, at denne skal forestå uddannelsen af forsvarere/bisiddere i Grønland. Der opereres (s. 337 ff.) med fire forskellige modeller, heraf de to i offentligt regi (som et selvstændigt offentlig embede eller som konsulentfunktion tilknyttet en offentlig institution) eller i privat regi (som en af staten udpeget privat advokat eller gennem udlicitering af funktionen). Kommissionen vil henskyde afgørelsen til nærmere overvejelse, bl.a. uht rekrutteringsmulighederne, men foreslår en bemyndigelse til justitsministeren (efter forhandling med Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Forsvarere (i DK) og Grønlands (nyligt oprettede) Forsvarerforening til at fastsætte en ordning, evt. efter en vis forsøgsperiode.

DRF finder det vigtigt at landsforsvareren kan udgøre en faglig modpol til anklageorganisationen (politiet) og medvirke til sikringen af fagligt-etiske standarder, samt deltage i den retspolitiske udvikling. Det forekommer endvidere vigtigt, at landsforsvareren kan medvirke ved behandlingen af aktuelle kriminalsager og dermed få en tilstrækkelig baggrund for også at vejlede bisiddere/forsvarere.

DRF finder det endvidere væsentligt, at det ved etableringen af stillingen som landsforsvarer overvejes, hvorledes stillingen kan sikres så høj grad af praktisk uafhængighed af offentlige økonomiske og politiske interesser som muligt evt. ved formaliserede kontakter og rapporteringspligt overfor Grønlands forsvarerforening og Landsforeningen af beskikkede Forsvarere i Danmark. En model, der vil knytte funktionen til et eksisterende advokatkontor kan betyde at pågældende er del af et fagligt miljø .

Der antydes et forslag (s. 341) om fælles kurser for dommere og forsvarere, hvilket vil kunne bidrage yderligere til hævnning af det faglige niveau i retsplejen. Også etableringen af den grønlandske forsvarerforening er et vigtigt skridt i denne retning.

Det samme gælder i øvrigt forslagene om at oprette et Råd for Grønlands Retsvæsen og et Kriminalpræventivt Råd for Grønland. Desuden foreslås ansættelse og afskedigelse af kredsdommere henlagt til et særligt Dommerråd.

Det må også anses for positivt, at der i forslaget til retsplejelov indføres nye kapitler om politiets efterforskning og evt. tvangsindgreb, om forsvaret, om sagsbehandlingen i retterne, retsafgifter m.v. (om end sidstnævnte emne er problematisk).

Det bemærkes videre, at kommissionen principielt ønsker at bibeholde kredsretterne med læge dommere, samtidig med at man indfører en ny "Retten i Grønland" med juridisk uddannet personlet til varetagelse af de mere komplekse og alvorligere sager i første instans. Østre Landsret afskaffes som appelinstans til fordel for Grønlands Landsret, men med Højesteret som øverste appelinstans. Der har været tanker om en vis regionalisering af kredsretterne, men flertallet er imod.

Endelig bemærkes det, at det må anses for positivt, at kommissionen i sit udkast til ny grønlandsk Retsplejelov har søgt at medtage (løsninger på) retsplejemæssige spørgsmål i

selve loven for dermed at øge brugervenligheden, at der indføres begrundelsespligt for kendelser (benævnt "beslutninger"), at der foreslås videst mulig offentlighed i retsplejen (med et proportionalitetskrav for indskrænkninger heri) og at ordningen vedrørende forkyndelser forbedres.

Vedrørende foranstaltningssystemet

Der lægges i betænkningen op til ganske vidtgående ændringer i *kriminallovens* system vedrørende straffastsættelsen ("sanktionsstigen") og vedrørende fuldbyrdelsen af afgørelser. Mest bemærkelsesværdigt er det, at der ikke opereres med strafferammer i relation til de enkelte delikter, men at der i stedet angives en række kriterier for at anbringe de enkelte sager på sanktionsstigen i relation til forskellige kriterier, hvoraf sagens alvor og gerningsmandens person er de mest fremtrædende. Hermed nedtones den "gamle" kriminallovs vægt på *gerningsmandsprincippet* – forstået som altovervejende vægt på behandlede foranstaltninger ud fra dennes behov for at holde sig kriminalitetsfri – til en øget vægt på et *gerningsprincip*, i en ikke altid gennemskuelig kombination af støtte og kontrol – tildels afhængig af kriminalitetens grovhed og gerningsmandens formodede (person-)farlighed. Ændringerne er en imødekommelse af grønlandske ønsker om at få en "moderne" kriminallov efter internationalt tilsnit, med større vægt på sikkerhedshensyn og repression.

*Denne omlægning svarer til de senere års omlægning i dansk kriminalpolitik, om end med forsøg på at bibeholde nogle af elementerne i den hidtidige grønlandske ordning. De ændringer, der foreslås i foranstaltnings-/sanktions-systemet, er imidlertid i hovedsagen i mere repressiv retning. Der udvises en meget ringe tilbøjelighed til at afprøve nye reaktionsformer, såsom "kvalificeret advarsel" (for unge - en parallel til det engelske *cautioning*) ligesom konfliktråd som alternativ sanktion i stedet for frihedsstraf afvises som uforeneligt med grønlandsk mentalitet eller uigennemførligt af praktiske grunde (mangel på egnede politifolk og mæglere etc.). I stedet foreslås en sanktionsstige med otte trin, med en række til dels "nye" sanktionsformer som almindelig advarsel (ny), bøder, dom til samfundstjeneste (ny), (ny) betinget dom med straffastsættelse (for at virke tilpas formanende), dom til anstalt med tilsyn og dom til anbringelse i anstalt, øget anvendelse af delvis lukket regi, samt forvaring – alt i alt en række stramminger, der skal tilgodese befolkningens ønsker om bedre beskyttelse imod personfarlig kriminalitet..*

DRF må beklage, at de foreslåede ændringer i så overvejende grad er i repressiv retning og at der udvises så ringe vilje til at eksperimentere med muligt nyskabende forsøg. Dette kunne måske accepteres, hvis der var grund til at tro, at de foreslåede ændringer ville give anledning til en klar effektivisering af sanktionssystemet. Men det "nye" system bliver kun effektivere i henseende til kontrol- og signalværdi. Hvis ikke der investeres ganske betydelige beløb i oprustning af anstaltssystemet og det sociale system, herunder i forbedringer i tilsynsfunktionen samt en betydelig oprustning af den kommunale sociale indsats (der henhører under hjemmestyret og derfor kun er behandlet summarisk af kommissionen), må det anses for sandsynligt at recidivet snarere øges en mindskes.

I øvrigt tilkendegives det, at der også ved tilsyn – herunder af prøveløsladte – skal reageres hårdere og hurtigere ved eventuelle vilkårsovertrædelser, for at vise konsekvens. Anholdelse og tilbageholdelse skal være de foretrukne reaktionsformer.

Anstaltssystemet skal fortsat i et vist omfang baseres på åbne afdelinger, men der skal indrettes "halvlukket" regi i alle anstalter for personer dømt for personfarlig kriminalitet, en lukket disciplinærafdeling i Nuuk og en lukket forvaringsafdeling i Nuuk for farlige kriminelle (dem der hidtil har været anbragt i Herstedvester).

Det er tanken, at der skal sikres mulighed for behandling under afsoning i anstalt og i forbindelse med tilsyn (med vilkår), herunder for misbrug af alkohol eller narkotika, seksuelle afvigelser og adfærdskorrektion.

Der foreslås desuden særlige reaktionsformer over for unge og over for kriminelle med psykiske/psykiatriske lidelser. Det skal bemærkes, at kommissionen ønsker at fastholde den hidtidige hjemmel for anvendelsen af tidsubestemte domme til anstalt og afviser alternative modeller i så henseende.

I henseende til sanktionerne over for unge afviser kommissionen anvendelsen af ungdomskontrakter (der jo også har lidt en krank skæbne i Danmark). Der henvises til, at dette ville have krævet et større administrativt apparat og "vil forekomme fremmed for den grønlandske virkelighed" (?). I stedet foreslås et intensiveret samarbejde mellem kriminalforsorgen og socialektoren indført gennem en ny sanktion i form af "dom til særlige hjælpeforanstaltninger over for unge", hvori også politiet skal inddrages (en udbygning af SSPK-systemet). Som ovenfor anført afvises også "kvalificeret advarsel" (cautioning) og egentlige konfliktråd.

DRF finder det ganske nødvendigt, at samarbejdet mellem kriminalforsorgen og de sociale myndigheder intensiveres og at der sker en kraftig oprustning af sidstnævntes indsatsmuligheder. Det er klart, at dette indebærer økonomiske konsekvenser, hvilket måske er forklaringen på, at udviklingen i denne sektor hidtil har ladet meget tilbage at ønske. Kommissionen anfører, at der i et samfund med meget knappe ressourcer kan være en tendens til, at netop denne type opgaver nedprioriteres og foreslår derfor en kraftig oprustning af kriminalforsorgen, bl.a. ved udbygning i flere kommuner og henlæggelse af en række opgaver til kriminalforsorgens tilsynsførende, herunder også kriminalpræventive opgaver.

Det bemærkes også, at den bebudede indsats i relation til behandling vil kræve rekruttering og uddannelse af nyt personale, herunder psykologer og psykiatere. Både i relation til psykisk afvigende kriminelle og forvaringsdømte i øvrigt har dette hidtil vist sig vanskeligt. *Det må håbes, at en øget "hjemtagning" af forvaringsklientellet til Grønland kan ledsages af en sådan udbygning. Ellers risikerer man at falde tilbage på genoptagelse af "nedsendelse" til Danmark eller opbevaring i lukket anstalt i Grønland i lang, ubestemt tid under behandlingsmæssigt helt utilstrækkelige forhold.*

Kommissionen har kun summarisk behandlet spørgsmålet om behandlingen af psykisk afvigende lovovertrædere, men henviser til, at dette henhører under hjemmestyret. Dette har for tiden en aftale med Århus Amt om nedsendelse af psykiatrisk syge lovovertrædere og der anføres intet om, hvornår den tilvejebragte hjemmel til at tage denne gruppe tilbage til Grønland kan realiseres. De farligste forventes fortsat nedsendt til Sikringsanstalten i Danmark – og det samme gælder i øvrigt de mentalt retarderede lovovertrædere. *Ikke mindst det sidste forekommer ikke velbegrundet – i hvert fald ikke ud fra et behandlingsbehov.* Der foreslås en hjemmel til fortsat nedsendelse til Danmark af disse kategorier.

DRF finder det vigtigt, at der sker en udbygning af det psykiatriske system i Grønland og at hjemmestyret bør inddrages i at styrke denne sektor – hvilket også er en forudsætning for den foreslåede hjemtagning af forvaringsdømte.

Anstaltssystemets udbygning vil kræve betydelige bygningsmæssige investeringer, bl.a. gennem opførelsen af en ny anstalt i Tasiilaq (til dels for at frigøre plads i Nuuk). *Der bør også ske en forbedring af en række af de lokale detentioner (arresthuse), der i øget omfang forudsættes anvendt til korttidsafsoning.*

Det anslås, at den samlede udbygning af anstaltssystemet vil beløbe sig til ca. 95 mio. kr. i anlægsudgifter og 10-13 mio. til løn og drift. Udbygning af tilsynsafdelingerne anslås at ville koste 0,2 mio. kr. i anlæg og 2,7 mio. kr. til løn og driftsudgifter. Desuden påregnes etablering af en fællesledelse for kriminalforsorgen, omfattende både anstaltssystemet og den "fri" kriminalforsorg..

Kommissionen tager ikke stilling til, om retsvæsenet skal overføres til hjemmestyret eller ej. Men på baggrund af dettes begrænsede økonomiske ressourcer anbefaler kommissionen, at den fornødne udbygning af retsvæsenet i givet fald bør finde sted inden en evt. overførsel for at sikre den fornødne oprustning. De samlede anlægsudgifter ved gennemførelse af kommissionens forslag anslås til ca. 155 mio. kr.

DRF må på denne baggrund beklage, at så relativt store ressourcer (95 mio. kr.) tænkes anvendt til udbygning af anstaltssystemet. Selvom man må anse det for rimeligt og ønskeligt, at forvaringsdømte fremover sikres behandling i Grønland, forekommer investeringerne i den "fri" kriminalforsorg som alternativ til anstaltsbehandling alt for ringe efter det foreliggende forslag. Det er klart, at en stor del af disse udgifter må være driftsudgifter, der skal afholdes

lokalt, baseret på en øget kommunal indsats. Men DRF deler kommissionens bekymring for, at arbejdet med de kriminelle lokalt vil blive stedmoderligt behandlet i forhold til andre, mere prestigefyldte områder. Det er derfor afgørende vigtigt, at der optages diskussion om, hvorledes Danmark kan støtte udbygningen i Grønland af den del af reaktions-systemet, der ikke skal baseres på indespærring.

4. Afsluttende bemærkninger:

DRF anser Grønlandskommissionens Betænkning for at være et imponerende og grundigt bidrag til diskussionen af det grønlandske retsvæsens – herunder kriminalforsorgens – fremtid. Det må dog beklages, at arbejdet har trukket så langt ud og at en række væsentlige investeringer har måttet bero på betænkningens fremkomst.

DRF agter inden for de nærmeste måneder at afholde en større offentlig høring om det grønlandske retsvæsen og håber, at repræsentanter for justitsministeriet, Kommissionen sammen med grønlandske politikere vil deltage i denne. Man vil snarest vende tilbage med nærmere orientering herom.

På DRFs vegne

Bjørn Elmquist
Formand

Jørgen Jepsen
bestyrelsesmedlem

Hanne Petersen
suppleant